

למה איראן חותרת לנשק גרעיני??

פורים תשפ"ב

אם גם אתם מאלו שעסוקים בלחרוש את העבר במחרשות של ברזל, לדוש ולדון בכל בדל זכרון או תובנה מהעבר, ולהרהר תמיד בעתיד, לחלום על עתיד רווה יותר, או למצער לדאוג את דאגת המחר. אז הנה, המאמר הנוכחי מיועד גם אליכם.

ימי הפורים ממשמשים ובאים. שמחה מורגשת ברחובות, זקנים ונערים, צעירים וישישים, כולם מריחים את ריחו המשכר של היום השמח בשנה.

אך, בעצם מה כ"כ שמח בו?! יותר נכון, מה בדיוק רצה המן הרשע לעקור? ממה בעצם ניצלנו??

מה גם, יום הפורים נקבע לדורות ביום י"ד באדר. למי שקורא את המגילה הדבר מעלה תמיהה רבתית, הלא ביום י"ג אדר נהפך האבל ליום טוב, גזירת הכליה המרושעת של המן המושחת היתה אמורה להתבצע ביום י"ג באדר, ובאותו היום "נהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם", המן הנבל נתלה על העץ יחד עם בניו וקניניו, ורק לבקשת אסתר המלכה הסכים המלך אחשוורוש להוסיף את יום י"ד ויום ט"ו להנמקם מאוביהם. אם כן מדוע ראו חכמינו לקבוע את יום השמחה וההודיה לדורות עולם דוקא ביום י"ד, ולא ביום י"ג?

הסבר מיוחד זכינו לקבל השבוע מהרבי שליט"א בקידושא רבא בעת צפרא דשבתא, רעיון הטבול בבארות החיים של השפת אמת זי"ע (שנת תרמ"ו).

המן הרשע, מה היה כוחו? לא צריך להפליג רחוק על משק כנפי ההיסטוריה, מספיק להציץ על יורשו האידיאולוגי אשר מושבו גם כהיום בפרס הוא איראן...

אותו רשע יהיר, מה בוער לו להלחם על טיפת דמו על בניית כור גרעיני?? מה בוער לאותו מטורף להרוס את הכלכלה, לבדד את ארצו, לראות את המטבע המקומי מתרסק ומאבד משוויו מידי יום ביומו, והכל הכל למען המטרה העליונה להחזיק בארסנל נשק בעלי ראש נפץ גרעיני. מה הוא רוצה להשיג עם זה??

התשובה היא, כוחו של המן, המן הקדום, כמו ה"המנים" שבאו בעקבותיו, הוא לקחת לעם ישראל את הרוע, את המנוחה, את ישוב הדעת. ובעיקר, לקחת מהיהודים את היכולת לחיות את הרגע. לחיות ולנצל את ההווה.

דרכו של המן להחזיק בפתילי המחשבה שלנו בצפת של פלדה על ידי איום קיומי, לגרום לנו לחרדות מפני העתיד, ולגרום לנו לדון ולדשדש בעבר. לנוע כעשב בין מחשבות על העבר, ופחדים ודמיונות על העתיד. העיקר שלא ישאר בידנו זמן לנצל את ההווה...

וזה לא דוקא איום גרעיני... לפעמים המן הרשע פושט ומחליף צורה, הוא עלול "להתגלות" בפרטים קטנים, בדמיון סוחף על עתיד זוהר על תאוה נוצצת שאם רק יהיה לי את זה... או לחלופין במחשבות אובססיביות על העבר הרחוק או הקרוב, מחשבות שמצמיחות דיכאון, חרדה, כעסים, טרוניות, יאוש, עצבות, גאווה, תאוה, ועוד שלל מרעין בישין.

היצר הרע, שליחו הנאמן של המן הרשע, יעשה הכל על מנת לגרום לאדם לחיות כמה שיותר עם העבר והעתיד שלו, העיקר שיתעלם מההווה. העיקר שלא ישאר לו מנוחת הנפש לשאול את עצמו "מה בוראי רוצה ממני עתה במצב הנוכחי"... הוא יבנה לאדם "פרופיל" על פי העבר, את זה אתה יכול, את זה אינך יכול, את הראשון אתה מסוגל ואתה לא צריך כביכול את עזרת הבורא, כי הרי כבר עשית זאת עשרות פעמים בהצלחה עצומה, אבל את הדבר השני אינך מסוגל, כי 'הרי לפני שנתיים אתה זוכר איך נכשלת בנושא הזה, אולי באמת כדאי שתתפלל על זה?!'...

כלומר המטרה הסופית של היצר, הוא לגרום לאדם להתנתק מבורא עולם. וכשאדם מודד כל דבר לפי ההצלחות או הכשלונות שלו בעבר, או לפי התוכניות העתידיים שלו, הוא אינו יכול בשום אופן להיות מחובר לברואו.

כי תחושת גאווה סרוחה של 'כוחי ועוצם ידי' בנויה על סמך הצלחות מהעבר. כמו גם, תחושת יאוש, כעס, עצבות, או הפקרות, מקורם גם הם ממחשבות על הנפילות של העבר, ולפעמים מהמחשבות על העתיד הלא נודע... כלומר: כל המחשבות השליליות, ובהם כמובן גם שורש הגאווה על הצלחות של האדם, מקורם בבריחה של האדם אל העבר או העתיד במקום חתירה אל מטרת ההווה.

אבל ההווה הזה הוא מטרת הבריאה!

ואיך מגיעים להווה הזה? נוטשים את העבר, לא מפליגים לעבר העתיד, אלא נשארים כאן על מנת לקחת אחריות על הרגע הנוכחי!!! ממצים את ההווה על מנת לא להפסיד את המטרה של הרגע הנוכחי שאותו הביא הבורא לעולמי!!

הרבי הוסיף והסביר, דוד המלך מזמר בפרקי התהילים "בך בטחו ולא בושו". וכי מה הבושה לבטוח בבורא עולם? מה השבח והגדולה שהם בטחו ולא בושו, וכי זו בושה לבטוח??

אלא, על מנת לבטוח באמת באבא אוהב בשמים, יש רק דרך אחת, להפנים שאין עוד מלבדו!! להסכים בהסכמה אמיתית ונוקבת שכל מה שהיה, כל מה שיהיה, הכל הכל מאיתו יתברך, ואנו רק משמשים כבובה בחלון ראווה... כל הצלחות שלנו בעבר, כל התוכניות שלנו לעתיד, אינם קשורים אלינו כלל ועיקר!!!

ויש אנשים שאינם מוכנים להודות באמת הזו... הם פשוט מתביישים. אני כלום?? אני אפס?? הקב"ה מנהל אותי בלי שתהיה לי דעה בעניין?? וכי אני סתם איזה "בובה על חוטים"? הם אינם מסוגלים לחיות עם האמת הזו מבלי להסמיק מבושה וגם מכעס...

ועל כן אמר דוד המלך, בך בטחו, איך? כי לא בושו! הם הסכימו להודות בפה מלא כי לא כוחנו ועוצם ידנו עשו את החיל הזה. הם הסכימו כי אין להם בשביל מה להרהר על העבר או העתיד, הוא במילא אינו בידים שלהם, ממילא לא נעשה על ידם או בהסכמתם. הם הפנימו כי תפקידם הוא לבטוח בבורא עולם ולנצל את הרגע הנוכחי שהוא העניק להם בטובו על מנת לחיות איתו שם באמת, ולא להתחיל לנבור על סמך העבר מה 'אני' יכול לבד ומה אני צריך את הבורא...

ובזה מסביר השפת אמת, אמנם הנס הגדול אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם היה כבר בי"ג באדר, אבל אז המחשבה של היהודים היתה טרודה... הם ראו עדיין את מבטי השנאה, את העינים מזרות האימה של השכן הכושי... הם דמיינו עדיין את הנקמה של האיראנים מחר...

וכך עדיין אי אפשר לחגוג פורים! כי אמנם המן כבר תלוי על העץ, בשרו כבר מנוקד ע"י העורבים, אבל ה"מהלך" שלו עדיין פעיל! היהודים עדיין אינם רגועים, הגוף שלהם יצא לגאולה אבל הנפש עדיין שבויה! הם עדיין לא חיים את הרגע הנוכחי, הם עסוקים בפחדים וכשלונות, בהצלחות ובמחשבות...

אבל בי"ד אדר מעידה המגילה ואומרת "ונח מאויביהם"... אה, הם באו על מנוחה ואל הנחלה, שוב אין המחשבות משתוללות. או אז אכן אפשר היה לקבוע ימי משתה ושמחה. מפלתו של המן הגיעה.

ונח מאויביהם!!!

